

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У ВАЉЕВУ

Број: Гж.бр.712/11

Датум: 21.07.2011.г.

Ваљево

У ИМЕ НАРОДА

ВИШИ СУД У ВАЉЕВУ, у већу састављеном од судија: Бранислава Цунића, председника већа, Зорице Бранковић и Наде Живић, чланова већа, у парници тужиоца АА, кога заступа адвокат ББ, против тужене Републике Србије, Министарство правде Београд, коју заступа РЈП Београд, одељење у Ваљеву, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Основног суда у Ваљеву, 8.П.бр.2676/10 од 02.11.2010. године, у седници одржаној 21.07.2011. г. донео је:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене и пресуда Основног суда у Ваљеву 8.П.бр.2676/10 од 02.11.2010. године ПОТВРЂУЈЕ.

Образложење

Првостепеном пресудом у првом ставу I изреке делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца па је обавезана тужена да тужиљи на име накнаде штете исплати износ од 80.100,00 динара са законском затезном каматом почев од 02.11.2010. године. У ставу II изреке одбије је тужбени захтев тужиоца за вишак преко досуђеног износа из првог става изреке а до тражених 87.100,00 динара као неоснован. У ставу III изреке обавезана је тужена да тужиоцу плати трошкове поступка у износу од 26.007,00 динара.

Против наведене пресуде тужена је благовремено изјавила жалбу због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права са предлогом да Виши суд побијану пресуду укине и врати на поновно одлучивање или преиначи тако што ће одбити тужбени захтев.

Виши суд је у смислу члана 372, а уз примену чл.478 ст.1 и 2 ЗПП испитао побијану пресуду па је нашао да је жалба неоснована.

У првостепеном поступку као и у побијаној пресуди није било битних повреда одредаба парничног поступка из чл.361 ст.2 тач. 1,2,5,7 и9 ЗПП на чије постојање овај суд, као другостепени, увек пази по службеној дужности, а на основу чл.372 ст.2 истог закона.

Нису основани наводи жалбе да је пресуда донета уз битну повреду одредаба парничног поступка из чл.361 ст.2 тачка 12 ЗПП, јер се побијана пресуда могла поуздано испитати а по налажењу Вишег суда првостепени суд је о свим битним чињеница дао довољне и јасне разлоге, које као правилне у свему прихвата и овај суд.

Првостепени суд утврдио је да је тужилац дана 20.04.2004. године у својству приватног тужиоца Општинском суду у Ваљево поднео приватну кривичну тужбу против ВВ и ВВ1 због кривичног дела клевете и увреде, а да је првостепена пресуда донета 12.07.2007. године, при чему је током првостепеног поступка заказиван велики број главних претреса који су често одлагани из различитих разлога што је за последицу имали одуговлачење поступка у овој правној ствари, да је од 8 главних претреса, док је овде тужиоца заступао адвокат, три одложено на захтеве адвоката поднетих непосредно пре одржавања претреса, а да никакви докази о спречености адвоката нису прилагани, те да је пресуда Окружног суда у Ваљево по жалби донета 18.12.2007. године, али да је враћена првостепеном суду тек 6 месеци након доношења другостепене одлуке. У међувремену - 02.02.2008. године, наступила је апсолутна застарелост кривичног гоњења, те је првостепени суд решењем од 10.07.2008. године одбио приватну кривичну тужбу тужиоца против окривљеног ВВ1 из Ваљева због кривичног дела клевете, а због наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења. Решењем Општинског суда у Ваљево К.бр.529/08 од 11.08.2009. године захтев за исплату трошкова кривичног поступка приватног тужиоца АА је одбачен као недозвољен, а приватни тужилац је упућен да своја права оствари у парници.

На тако утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио материјално право, чл.16. ст.2. Закона о кривичном поступку и чл.6. ст.1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, као и одредбу чл.172. ст.1. Закона о облигационим односима када је усвојио тужбени захтев правилно налазећи да је првостепени суд повредио право тужиоца на суђење у разумном року обзиром да суд у току кривичног поступка очигледно није поступао ажурно. Наиме, кривични суд није предузимао мере које су му стајале на располагању како би се кривични поступак спровео без одуговлачења. Пропустима кривичног суда изостало је доношење мериторне одлуке у разумном року, те је наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, услед чега је тужилац претрпео штету у висини трошкова које је имао као приватни тужилац.

Неосновано се жалбом истиче да трошкови тужиоца и кривичном предмету нису били нужни, с обзиром да је тужилац у и сам адвокат. Тужилац има право на заступање у судском поступку и да за ту сврху ангажује адвоката, који има право на накнаду у складу са Адвокатском тарифом.

У смислу наведеног, наводи жалбе не доводе у питање правилност и законитост побијане пресуде.

Правилна је и одлука првостепеног суда у погледу камате на досуђени износ имајући у виду да је тужена пала у доцњу подношењем тужбе.

И одлука о трошковима парничног поступка је донета правилном применом одредаба чл.149 ст.1 и чл.150 ЗПП, а правилност исте наводима жалбе није ни доведена у питање.

Из изнетог, а применом одредаба члана 375 ЗПП, Виши суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Председник већа-судија,

Бранислав Џунић